

[Holger K. Nielsen]

»Mener regeringen, at forlængelsen af EFs handelssanktioner mod Sovjetunionen burde have fundet sted i det europæiske, politiske samarbejde i stedet for på grundlag af artikel 113 i Romtraktaten?«

Begrundelse

Da den socialdemokratiske regering den 9. marts 1982 accepterede EFs handelssanktioner mod Sovjetunionen, gjorde den opmærksom på, at den havde foretrukket en anden procedure, nemlig en vedtagelse i EBS, en koordination i henhold til artikel 224 i Romtraktaten og så nationale sanktioner.

Dette synspunkt blev bekræftet under forespørgselsdebatten i folketinget den 12. maj 1982.

Spørgeren finder det vigtigt at få bekræftet, at også den nye regering er af den opfattelse, at politisk begrundede sanktioner ikke bør finde sted på grundlag af artikel 113.

Besvarelse (12/1 83):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Forlængelsen den 21. december 1982 af EFs importforanstaltninger over for Sovjetunionen skete efter forudgående drøftelse den 20. december i det europæiske politiske samarbejde. Her viste det sig at være vurderingen, at situationen i og omkring Polen ikke havde ændret sig på en sådan måde, at der var grundlag for at lade foranstaltningerne udløbe, og at en ophævelse af de nævnte foranstaltninger i den givne situation ville have været et forkert politisk signal i forhold til Sovjetunionen.

Under hensyn til, at importrestriktionerne ville være udløbet ved årets udgang, var det det mest hensigtsmæssige og enkle, at forlængelsen skete ved anvendelsen af samme retsgrundlag og procedure som ved restriktionernes indførelse. Endvidere blev det på dansk foranledning besluttet, at spørgsmålet kunne tages op til revision inden den 1. marts d.å.

Regeringen finder ikke, at man generelt bør udelukke muligheden af, at beslutninger truffet i det politiske samarbejde teknisk gennemføres på grundlag af Romtraktatens art. 113.

Spm. nr. S 437

Til *justitsministeren* (5/1 83) af:

Wilhelm (VS):

»Vil ministeren tage initiativ til, at der gennemføres en uvildig undersøgelse af hændelsesforløbene i forbindelse med de seneste sammenstød mellem politi og unge på Nørrebro i København?«

Begrundelse

Ministeren har til dagspressen udtalt, at han frygter, optrapningen på Nørrebro ender med drab, hvis ikke udviklingen bringes under kontrol, jfr. således Politiken den 4. januar 1983.

Jeg finder, at denne frygt er velbegrundet.

Stillet over for sådanne alvorlige udsigter burde det være i alles interesse at få klarlagt, hvad det er, som i de konkrete situationer har foranlediget optrapningen, og som nu truer med at bringe hele situationen ud af kontrol.

Efter politiets fremstilling har de unge ganske uprovokeret optrappet metoderne til det nuværende niveau. Jeg skal ikke et øjeblik forsvarer, hvis der er smidt brosten og lignende mod politiet, som det har været fremført. Men hvis bestræbelserne skal gå i retning af at bringe udviklingen under kontrol, at nedtrappe konfrontationerne, så forekommer det ikke betryggende, hvis der – som refereret i store dele af pressen i dag – fra justitsministerens side gives grønt lys for skrappe politimetoder alene på grundlag af politiets fremstilling af begivenhederne. Det må ud fra alle synsvinkler foretrækkes, at hændelsesforløbene bliver uvildigt klarlagt, før myndighederne drager konklusioner, som kan få ganske alvorlige konsekvenser. De unge har en ganske anden udlægning af begivenhedsforløbet end politiet. Og det er før set, at politiets fremstilling ikke nødvendigvis er den fulde, objektive sandhed. Desuden må det være væsentligt at få klarlagt, om det er de egentlige BZere, der har været hovedaktører under konfrontationerne, inden man forbereder skrappe metoder, som netop vil komme til udfoldelse over for de egentlige BZere, nemlig i forbindelse med de planlagte rømninger af besatte ejendomme.

Som eksempel på politiets og de unges stærkt afvigende fremstillinger af begivenhederne kan anføres de to centrale episoder: den første, som endte med afbrænding af en politibil, og den anden, som omfattede affy-